

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 204/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť I. Š., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. Š., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na ochranu výsledkov jeho tvorivej činnosti zákonom podľa čl. 43 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 394/05 a jeho rozsudkom z 28. januára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2010 doručená sťažnosť I. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného

práva na ochranu výsledkov jeho tvorivej činnosti zákonom podľa čl. 43 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 394/05 a jeho rozsudkom z 28. januára 2010.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že „... 20. 04. 1998 podal sťažovateľ na Okresnom súde Bratislava II návrh, ktorým sa... domáhal voči odporcovi - spoločnosti O., a. s. so sídlom v B. zaplatenia sumy 1.200.000,- Sk z titulu odmeny výkonného umelca za neoprávnené použitie hudobných diel, na stvárnení ktorých sa podieľal ako prvý huslista v O. Tento žalobný návrh, vedený na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 11 C 132/1998, sťažovateľ v priebehu konania rozšíril o ďalších 600.000,- Sk, t. j. na celkovú sumu 1.800.000,- Sk. Z obsahu podaní sťažovateľa je zrejmé, že svojho nároku na zaplatenie sumy 1.800.000,- Sk sa domáha z dôvodu, že odporca svojim protiprávnym konaním spôsobil, že v období rokov 1994 - 2002 bolo v zahraničí neoprávnene, komerčne šírených 180 nahrávok hudobných diel, na ktorých tvorbe sa podieľal a to bez toho, aby mu za to bola poskytnutá primeraná autorská odmena, na ktorú mal ako výkonný umelec podľa ustanovenia § 46 ods. 3 vtedy platného autorského zákona právny nárok...“. Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 11 C 132/1998-247 zo 4. februára 2005 konanie „v časti štyroch nahrávok zastavil a vo zvyšku návrh ako nedôvodný zamietol a sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania vo výške 239.654,- Sk...“. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Co 394/05 z 28. januára 2010 sťažovateľom napadnutý rozsudok okresného súdu zo 4. februára 2005 „v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil“ a uložil mu povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov konania.

3. Sťažovateľ ďalej uviedol, že:

„Za porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy... právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru... považuje sťažovateľ to, že krajský súd v rozhodnutí o odvolaní nereagoval na jeho relevantné argumenty uvádzané v odvolaní... právne názory krajského súdu... považuje za nesprávne. Odvolací

súd sa v rozhodnutí vôbec nezaoberal vecnými námietkami sťažovateľa, ale len poukázal na správny záver prvostupňového súdu, hoci tento vôbec neriešil podstatu veci vyplývajúcu z obsahu uplatneného nároku... Vôbec neprihliadol... na výsledky predchádzajúcich súdnych konaní, v ktorých bola riešená protiprávnosť konania odporcu vo vzťahu k jeho autorským právam... z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vôbec nevyplýva, podľa akých právnych predpisov krajský súd vec posudzoval, ani akými skutkovými a právnymi úvahami dospel k svojmu rozhodnutiu. Z tohto pohľadu je rozhodnutie tiež nepreskúmateľné... Týmto ... rozhodnutím porušil krajský súd aj jeho základné právo na výsledky tvorivej duševnej činnosti podľa článku 43 ods. 1 Ústavy... a základného práva vlastníť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy... Súčasťou týchto práv sú aj autorské práva výkonného umelca... Okrem osobnostných práv zahŕňa v sebe autorské právo aj majetkové právo autora udeľovať súhlas na každé použitie diela a právo na primeranú odmenu za použitie diela. Výkonom súdnej moci boli tieto jeho základné práva úplne popreté.“

4. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo I. Š. vlastníť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy..., základné právo na výsledky tvorivej duševnej činnosti podľa článku 43 ods. 1 Ústavy..., základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy... a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru... rozsudkom Krajského súdu... č. k. 3 Co 394/05 zo dňa 28. januára 2010 porušené bolo.

2. Rozhodnutie Krajského súdu... č. k. 3 Co 394/05 zo dňa 28. januára 2010 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu... na ďalšie konanie.

3. Krajský súd... je povinný zaplatiť I. Š. trovy právneho zastúpenia...“.

II.

5. Sťažovateľ k sťažnosti pripojil písomné „*dôkazy*“, z ktorých vzhľadom na námietky a tvrdenia sťažovateľa (body 3 a 4) považuje ústavný súd za dôvodné oboznámiť najmä rozsudok okresného súdu č. k. 11 C 132/1998-247 zo 4. februára 2005, odvolanie sťažovateľa z 13. júna 2005 a relevantné časti ich odôvodnení.

5.1 Okresný súd predmetným rozsudkom (zo 4. februára 2005) „*konanie v časti nahrávok..., všetky vydané v Kórey v roku 1993*“ zastavil a „*vo zvyšku návrh*“ zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia po uvedení podstatných častí obžaloby, výsledkov dokazovania výsluchom účastníkov a svedkyne, ako aj oboznámení listinných dôkazov a citovaní na vec sa vzťahujúcich ustanovení v čase vzniku tvrdeného protiprávneho stavu aktuálneho autorského zákona (zákon č. 383/1997 Zb. Autorský zákon a zákon, ktorým sa mení a dopĺňa Colný zákon v znení neskorších predpisov) okresný súd použil túto argumentáciu:

„... Navrhovateľ svoj nárok na zaplatenie sumy 1.800.000,- Sk odôvodnil tým, že ako výkonnému umelcovi, ktorý sa podieľal na vytvorení umeleckého výkonu vznikol nárok v tejto výške na primeranú odmenu za použitie umeleckého výkonu rozmnožovaním jeho záznamov. Náhradu škody a vydanie bezdôvodného obohatenia ako právny titul neuplatnil.

Súd v zmysle citovaných ustanovení zákona a výsledkov dokazovania považoval návrh za nedôvodný z nasledovných dôvodov.

Právo výkonného umelca sa viaže na šírenie záznamu umeleckého diela na základe súhlasu výkonného umelca na jeho šírenie. Teda odmena výkonného umelca je podmienená použitím umeleckého výkonu spôsobom upraveným s Autorskom zákone.

Ak tretia osoba použije umelecký výkon bez súhlasu výkonného umelca alebo iným protiprávnym spôsobom dopúšťa sa konania, ktoré môže byť trestným činom (§ 152 Trestného zákona) a v každom prípade takéto konanie zakladá nárok na náhradu škody, ktorá výkonnému umelcovi vznikla, nezakladá však nárok na odmenu výkonného umelca.

Ak nastala situácia neoprávneného použitia diela súd má za to, že odmena výkonnému umelcovi za toto použitie diela nepatrí tiež preto, že nebol daný právny dôvod jeho použitia.

Navrhovateľ právny titul náhrady škody a vydania bezdôvodného obohatenia neuplatnil.

Pretože súd je viazaný návrhmi účastníkov nemohol rozhodnúť o náhrade škody, keďže navrhovateľ túto nevedel určiť ani preukázať. Pri preukázaní škody spočíva dôkazné bremeno na účastníkovi. Z rovnakých dôvodov nemohol súd rozhodnúť ani o vydaní bezdôvodného obohatenia, ktorého vznik navrhovateľ nevedel určiť ani preukázať.

Súd sa ďalej stotožnil s námietkou odporcu, že nie je pasívne legitimovaný nakoľko šírenie zvukových záznamov je spôsobené činnosťou zahraničných vydavateľstiev a prípadnú náhradu škody by musel uplatniť voči týmto porušovateľom jeho majetkového práva výkonného umelca...“

5.2 Podstatou sťažovateľovej obrany prednesenej v odvolaní z 13. júna 2005 sú najmä tieto jeho námietky a tvrdenia:

„... S citovaným rozsudkom nesúhlasím, nepovažujem ho za správny, ani spravodlivý. Podľa môjho názoru súd I. stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd pri rozhodovaní neprihliadol na dôvody uplatnené v návrhu, rozhodol v rozpore so zákonom a s dobrými mravmi... V tomto konaní uplatnil som voči odporcovi právo na zaplatenie sumy 1,800.000,- Sk s príslušenstvom. Právnym dôvodom vzniku môjho nároku je odmena výkonného umelca za požitie, šírenie a predaj diel, resp. náhrada prináležiaca mi neoprávneným použitím, šírením a predajom týchto diel, t. j. bezdôvodné obohatenie a náhrada mne vzniknutej škody.

Tento právny dôvod vzniku môjho nároku uviedol som súdu písomne v podaní zo dňa 18. 10. 2004 a tiež zo dňa 21. 05. 2004, 07. 09. 2004, 28. 03. 2003.

Konštatovanie súdu uvedené v odôvodnení rozsudku, že navrhovateľ náhradu škody a bezdôvodné obohatenie v konaní neuplatnil, neobstojí. Toto konštatovanie považujem v rozpore s mnou uvádzanými dôvodmi návrhu a uplatnenej sumy, ktoré súd v odôvodnení použil zrejme iba pre jednoduchšie zdôvodnenie svojho rozhodnutia.

Naviac ja ako navrhovateľ nie som právnického vzdelania a mám za to, že nie som povinný uviesť konkrétny paragraf zákonného predpisu, podľa ktorého svoj nárok uplatňujem.

Výšku mnou uplatnenej sumy som súdu podrobne zdôvodnil v písomných podaniach.

Mám za to, že táto suma zodpovedá v plnom rozsahu aj ust. § 56 Autorského zákona, podľa ktorého autorovi patrí právo na náhradu škody a na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom výšku bezdôvodného obohatenia u toho kto neoprávnene nakladal s dielom bez toho, aby získal licenciou, predstavuje odmena, ktorá by za získanie takejto licencie bola zvyčajná v čase neoprávneného nakladania s licenciou...

S poukazom na vyššie uvedené dôvody považujem rozhodnutie I. stupňového súdu, ktorým mi súd ako výkonnému umelcovi za diela nahrávané niekoľko desaťročí nepriznal žiadne plnenie v rozpore so zákonom a dobrými mravmi.

Žiadam preto, aby odvolací súd napadnuté odvolanie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Ak odvolací súd môjmu odvolaniu nevyhovie žiadam, aby súd pripustil možnosť podania dovolania nakoľko ide rozhodnutie zásadného právneho významu...“

III.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením

bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Predmetom sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou a dohovorom postupom krajského súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 3 Co 394/05 z 28. januára 2010.

III.A K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde... Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

10. Zo sťažnosti možno vyvodiť, že sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v postupe krajského súdu v odvolacom konaní („... krajský súd... nereagoval na jeho argumenty uvádzané v odvolaní“), v nedostatočnom odôvodnení jeho rozhodnutia a vyslovených právnych názoroch, ktoré „považuje za nesprávne (z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vôbec nevyplýva, podľa akých právnych predpisov krajský súd postupoval, ani akými skutkovými a právnymi úvahami dospel k svojmu rozhodnutiu... z tohto pohľadu je rozhodnutie tiež nepreskúmateľné a nepresvedčivé“; pozri tiež bod 3).

11. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je

v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

12. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 3 Co 394/05 z 28. januára 2010 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

13. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvedených právnych záverov. V odôvodnení krajský súd okrem iného uviedol:

„Krajský súd... dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné vyhovieť, pretože súd prvého stupňa vykonal v prejednávanej veci dokazovanie v rozsahu dôkazných návrhov účastníkov konania na zistenie rozhodujúcich skutočností potrebných pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľa (§ 120 ods. 1 O. s. p.) a zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s ustanovením § 132 O. s. p., dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe následne vyvodil i správne právne závery.

V prejednávanej veci navrhovateľ sa svojím návrhom domáhal voči odporcovi po úprave zaplattenia 1 800 000,- Sk ako odmeny výkonného umelca za použitie hudobných diel na stvárnení ktorých sa podieľal v čase jeho pôsobenia v O. Podľa tvrdení v návrhu sa ako člen orchestra podieľal na nahrávaní umeleckých výkonov pre slovenské vydavateľstvo O. právneho predchodcu odporcu. Tieto nahrávky boli komerčne využívané na výrobu, distribúciu a predaj rozmnožením prostredníctvom magnetofónových kaziet, LP a CD platní. Na základe dohody zo dňa 11. 12. 1992 previedol odporca práva na šírenie nahrávok umeleckých výkonov na spoločnosť V. s. a. bez obmedzenia s výnimkou územia Slovenskej a Českej republiky: Tvrdil, že v dôsledku konania odporcu došlo k šíreniu zvukových diel nahratých členmi O., k ich použitiu na výrobu, distribúciu a predaj rozmnožením. Povinnosť odporcu zdržať sa rozširovania nahrávok hudobných diel vyslovil Mestský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 6 C 44/93 zo dňa 14. 10. 1994, do ktorého zahrnul 67 hudobných diel, ako aj Okresný súd Bratislava II rozsudkom sp. zn. 17 C 208/96 zo dňa 16. 6. 1997 na základe ktorého bol zaviazaný zdržať sa rozširovania ďalších 53 hudobných diel. Ďalej tvrdil, že napriek uvedeným rozhodnutiam, zistil že v predajnej sieti v zahraničí sa nachádzajú i nahrávky hudobných diel O., vydávané vo forme CD a MC v pôvodnej dramaturgii alebo v kombinácii s inými nahrávkami, niektoré z nich boli vydávané viackrát rôznymi vydavateľmi. Tiež tvrdil, že vzhľadom k tomu, že zo strany odporcu došlo k odpredaju nahrávok hudobných diel, na ktorých sa podieľal prináleží mu primeraná odmena za každé použitie jeho umeleckého výkonu.

V zmysle ust. § 120 ods. 1 O. s. p. sú účastníci konania povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Úprava dokazovania v sporovom konaní tak vychádza zo skutočností, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania a ukladá im povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Je zrejmé, že pri dokazovaní nie je súd odkázaný len na formálny návrh účastníka konania a môže vykonať aj iné než účastníkom navrhované dôkazy. V tejto súvislosti však nemôže súd v sporovom konaní, ktoré sa vyznačuje súkromnoprávnou povahou uplatňovaných nárokov, zasahovať do rovného postavenia účastníkov konania tým, že by svojou vlastnou iniciatívou nahrádzal povinnosť účastníkov konanie preukázať svoje tvrdenia v potrebnom rozsahu.

Navrhovateľ v konaní tvrdil, že odporca porušil jeho práva výkonného umelca a to tým, že neoprávnene rozširoval nahrávky hudobných diel O., na ktorých sa podieľal. Na

preukázanie svojho tvrdenia predložil fotokópie obalov nahrávok hudobných diel na CD nosičoch v predaji, zakúpených v obchodnej sieti, jednak v Nemecku, USA, Kanade, Holandsku, ČR, v niektorých prípadoch doplnenými aj pokladničnými blokmi o mieste a čase zakúpenia. V súvislosti s ohraničením časového obdobia, za ktoré si právo uplatňuje, sa navrhovateľ vyjadril tak, že v danom konaní si nárok uplatňuje od roku 1994, konkrétne odvodzuje nárok od rozsudku bývalého Mestského súdu v Bratislave, č. k. 6 C 44/93 zo dňa 14. 10. 1994, ktorý nadobudol právoplatnosť tým, že bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu SR, č. k. 1 Co 64/95 zo dňa 16. 11. 1995 (č. l. 117 spisu).

Odporca popieral, že na použitie hudobných diel v rozsahu uvedenom v návrhu sa podieľal, popieral šírenie nahrávok na ktorých participoval navrhovateľ ako výkonný umelec.

Dôkazné bremeno zaťažuje toho účastníka, v záujme ktorého je, aby určitá tvrdená skutočnosť bola v konaní súdom uznaná za pravdivú. Správny je záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľ v konaní spoľahlivo nepreukázal skutočnosti, podľa ktorých je oprávnený požadovať od odporcu odmenu za použitie všetkých tých nahrávok, ktoré uviedol v návrhu zo dňa 24. 10. 1998 a jeho rozšírení zo dňa 8. 2. 1999. Z predložených kópií obalov nevyplýva jednoznačne skutočnosť, že ide o nahrávky šírené odporcom. Nedá sa vylúčiť nahrávky alebo rozmnoženiny mohli byť vydané na základe zaniknutých, prípadne neplatne udelených sublicencií a to bez vedomia odporcu. Pre úspech navrhovateľa v konaní bolo totiž nevyhnutné preukázať, že je to práve odporca, kto takýmto spôsobom koná, a to preto, že navrhovateľ v návrhu označil odporcu ako toho účastníka, ktorý porušil jeho práva výkonného umelca a to tým, že neoprávnene rozširoval nahrávky hudobných diel O., na ktorých sa podieľal. Navrhovateľ však v tomto konaní okrem spomínaných obalov žiadny dôkaz neprodukoval, t. j. neunesol dôkazné bremeno, že odporca je povinný poskytnúť navrhovateľovi odmenu za neoprávnené šírenie umeleckého výkonu.

Obsah odvolania navrhovateľa nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených.

Odvolačí súd považoval za správny aj postup súdu prvého stupňa pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania, keď vychádzal pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny z ust. § 12, § 19 ods.3 a § 22 vyhl. č. 163/2002 Z. z. ...

So zreteľom na všetky vyššie uvedené dôvody, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.).

Odporcovi, ktorý mal v odvolacom konaní úspech, vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania proti účastníkovi, ktorý úspešný nebol (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p.). Odvolací súd priznal odporcovi náhradu trov odvolacieho konania...“

14. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

15. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho

hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

16. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Co 394/05 z 28. januára 2010 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

17. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

III.B K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 a čl. 43 ods. 1 ústavy

18. Sťažovateľ súčasne namietal aj porušenie „základného práva vlastníť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy a základné právo na výsledky tvorivej duševnej činnosti podľa 43 ods. 1 Ústavy“ už uvedeným postupom a rozhodnutím krajského súdu. Tvrdil, že k porušeniu týchto práv došlo „právoplatným zamietavým rozhodnutím krajského súdu“, pretože „okrem osobnostných práv zahŕňa v sebe autorské právo aj majetkové právo autora udeľovať súhlas na každé použitie diela a právo na primeranú odmenu za použitie diela. Výkonom súdnej moci boli tieto jeho základné práva úplne popreté“ (pozri bod 3).

19. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 a čl. 43 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplyva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a tiež aj základného práva podľa čl. 43 ods. 1 ústavy (a aj ods. 4) ústavy by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

20. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

IV.

21. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jeho ďalšími návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2010